

W.G.vandeHulst

FIK

VOOR ONZE KLEINEN
CALLENBACH - NIJKERK

FIK

A black and white line drawing of a group of children holding a large rectangular sign. Two children are visible on the left and right sides, holding the sign's edges. In the foreground, a small, fluffy cat is walking towards the viewer. Two birds are perched on the top edge of the sign. The background is plain white.

FIK

door

W. G. VAN DE HULST

Met tekeningen van W. G. van de Hulst Jr.

23e druk
241e – 252e duizendtal

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

1. Mijn baas en ik

Woef! Woef!

Ik ben een hond, een sterke hond, hoor... Pas
maar op! Als je mijn baas kwaad doet, word ik
boos.

Dan bijt ik!

Woef! Woef!

Mijn baas heet Jan, — *dikke* Jan.

Hij kan heel hard lopen. En als hij een schijfje
worst krijgt, krijg ik óók wat... Lekker!

Wij zijn héél goe de vrienden!

Pas maar op, hoor!

Als je mijn baas kwaad doet, dan *bijt* ik! Woef!
Woef!

Ja, kom eens hier, als je durft...

Je *dú*rt niet!

Woef! Woef!

2. Een beet je dom

Ik heet Fik... ik ben een sterke hond.
Maar ik ben een beet je dom.
Hoor maar eens.

Wij gingen naar een winkel, mijn baas en ik.
O, dat was zo'n *lekkere* winkel, maar de *man*
van de winkel was een boosaard. Hij had een
grote, witte schort voor, en een mes in zijn hand.
En als je binnenkwam, schopte hij je met zijn
harde schoenen... Aul

Maar Jan durfde best naar binnen.
Ik niet... Ik riep: „Woef! Woef! Jan, pas op! Jan,
kom hier!”
Maar die boze man schopte Jan niet eens.
Hè!... Mijn baas stond zó maar in die winkel.
En 't rook er zo lekker, naar vlees, en naar spek,
en naar worst... O, zo lekker!
Ik durfde niet! Nee, hoor!... Aul
Ik zette mijn twee voorpoten op de drempel...
Maar ik was zo bang voor die boze man. Ik stopte

mijn staart wèg van bangheid. En ik beefde...

O, kijk eens... Jan krijgt wat van die man.

Een heel groot papier vol. En in zijn andere hand krijgt hij óók wat... O, ik zie het al, ik ruik het al: het is een schijf worst.

„Woefl Woefl... Jan! Jan!... Woefl Woefl”

Ik roep, en ik dans, en ik draai, en ik zwaai met mijn staart... „Jan! Jan! Zo lekker! Jan! Jan!”

Jan loopt hard naar huis.

Ik hol meel

Ik roep maar: „Woef! Woef! Zo lekker, Jan! Zo lekker!”

En op het hoekje van de straat staat hij stil.

Hij bijt zo maar die schijf worst door. Ik krijg ook een stuk, een lekker stuk. O, wat smaakt dat fijn!

„Woef! Woef!... Nog méér! Nog méér!”
roep ik.

Maar mijn baas loopt hard naar huis.

„Nog méér! Nog méér!” roep ik... „Het smaakt
zo lekker, Jan!”

Maar ik krijg niets.

En Jan heeft nog zo véél: een heel papier vòl.
Ja, een heel papier vol met zulke lekkere schijven
worst. Ik heb het wel gezien, en ik ruik het ook.
„Woef! Woef!... Eet al die lekkere schijven dan
óók op, Jan. En geef mij ook wat... 't Is zo
lekker, zo heel, héél lekker, Jan!”

Ik spring tegen hem aan; ik trek aan zijn kiel;
ik hap naar de worst...

Bom! Ik krijg een klap op mijn kop... Aul
Dat smaakt niet lekker... Neel!

Ik ben een beetje boos.

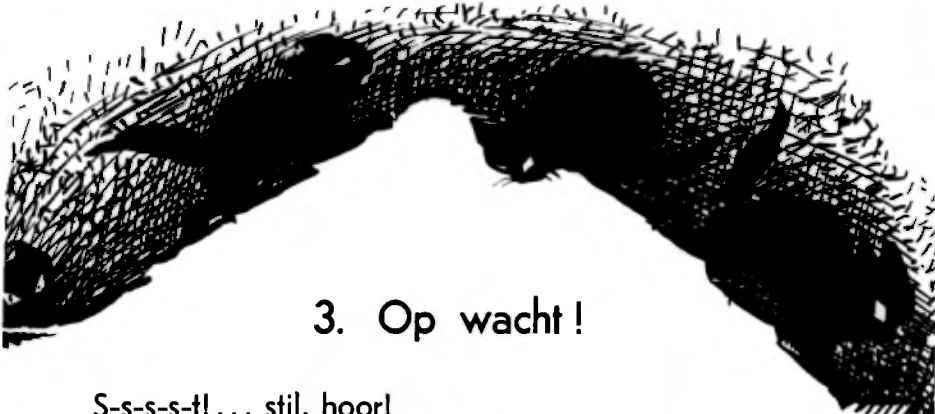
Ik denk: „Als ik Jan was, at ik alles op.”

Maar Jan zegt: „Je bent een domme Fik. Die
worst is voor moes, hoor! Dat éne schijfje was
voor mij...”

Maar ik begriep het niet.

't Is toch zo lekker!

Zie je wel? Ik ben een beetje dom.

3. Op wacht !

S-s-s-s-t! ... stil, hoor!

Mijn baas slaapt. Het is nacht. Hij ligt in zijn bed;
diep onder de dekens.

Lekker is dat, hè?

Ik lig in mijn mand; vóór het bed.

Ik houd de wacht! ...

Ja, ja ... ik hoor ze daar buiten wel, die boze kat ten.
Ze sluipen rond, en hun ogen zijn soms net van
vuur.

O, maar ze durven toch niet bij mijn báás te

komen. O, want dan zàl ik... dan zàl ik ze...
dan zàl ik ze...!

Ik bròm van boosheid.

Blaffen mag niet in de nacht.

Maar als die boze katten komen, o, dan zal ik
ze bijten... bijten... bijten!

Ja, lelijkerds, ik hoor jullie wel in de tuin, in de
donker.

Maar je dūrft niet!... je dūrft niet!

Ik zal goed op mijn baas passen.

Hij ligt zo warm onder de dekens. Zo lekker!
Ik wou óók wel onder de dekens liggen.

Maar dat måg niet van moes.

Ik heb het wel eens een keertje gedaan, heel
stilletjes: Ik kroop dicht bij Jan. O, we sliepen
zo lekker; zo warm.

Maar toen kwam moes.

Ze werd heel boos.

Ze sloeg me om mijn oren met Jan z'n kous...

Au!

En toen joeg ze me in de schuur; in de donker;
dicht bij al de boze katten. Brrr!

O, maar 't was dat keertje toch zo lekker warm
geweest onder die dekens!

Zal ik het nòg eens doen?
Eventjes maar? ... Ja?
Jan slaapt... Hij merkt het niet.
Moes slaapt ook... Zij ziet het niet.
Va slaapt ook... Hij weet het helemáál niet.
En die boze katten buiten zien het lekker ook
niet.

Stil, hoor! ... Niks
zeg gen!
Ik wip in bed. Ik zet
mijn pootjes heel
zacht op de deken.
Ik stop mijn staart
tussen mijn poten.
Stil, hoor! ... Niks zeg gen!
Kijk eens! Bij Jan z'n rug is zo'n lekker holletje.

Ik sluip erheen. Ik steek mijn kop het eerst onder de deken, en *dan* mijn rug...

Mijn *staart* moet maar buiten blijven. Het holletje is zo nauw.

O, wat lig ik lekker! En zo warm!

Stil, hoor!... Niks zeggen!

Tegen die boze katten óók niet, hoor!... Die lelijkerds! Hoor ze eens een leven maken in de tuin! Maar ik kruip diep weg.

Ik zie niets meer.

't Is zo lekker! 't Is zo warm!

Wel te rusten!...

4. Op klom pen

Het was een mooie dag.

De zon scheen.

Jan riep: „Fik, ga je mee?”

Ik zei: „Woefl Woefl... Ja, hoor!... Woefl Woefl”

Wij holden weg.

Jan liep heel hard.

Ik liep nog véél harder.

O, o... kijk eens! Jan verliest zijn klomp.

„Woefl Woefl”... Ik spring boven op die klomp.

En ik bijt erin. En ik schud dat ding heen en weer, net alsof het zo'n boze kat is. En ik bròm, en ik gròm, en ik bijt...

Maar ik ben niet boos! Niet ècht! Nee, hoor.

't Is maar spelen.

Ik loop heel hard weg,... mèt de klomp.

Jan roept: „Hier, Fik!... Híér, zeg ik je!... Híér!”

Maar ik kom niet,... nee, hoor. Ik vind die klomp veel te leuk.

„Híér, Fik!... Híér, zeg ik je!”

Nee, hoor, ik kom niet.

Jan wordt boos; maar hij kan me toch niet krijgen... O, o, kijk eens, hij moet lopen op zijn éne been...

Au-au!... Wat is dat?... Au-au!

Wie pakt me daar bij mijn nek?

Wie knijpt me zo?

Ik laat gauw de klomp los.
Ik schrik heel erg...

Au-aul Au-aul

O, ik zie het al, ik zie het al: Het is een boze man met een witte schort voor, en een mes in zijn hand, en zulke harde schoenen aan zijn voeten. O, ik schrik nog veel erger. Ik

zie het al: het is de slager...

„Au-aul Au-aul” piep ik.

Maar die boze man zegt: „Kleine rakker, moet jij Jan z'n klomp stukbijten? Hier, Jan, pak je klomp maar!”

Jan pakt zijn klomp.

We lopen samen door. Ik kruip dicht bij Jan. Dat is van de schrik, zie je.

Jan zegt: „Stoute Fik!”

Ik zeg: „Jan, ben jij niet bang voor die boze slager?... Au-aul!”

Daar is een slootje. Ik ga gauw eens lekker

drinken... Dat is voor de schrik, zie je.
Ik zeg: „Woef, woef... Ga ook eens drinken, Jan.
Dat is goed voor de schrik, zie je...”
Maar Jan doet het niet.
Hij slaat met een stok in het water.
De druppels spatten om mijn oren.
Woef! Woef!... Woef! Woef! Ik bijt in de stok.
Jan trekt.
Ik trek óók.
Jan trekt heel hard. Hij tr-r-r-r-rekt...!
Ik laat los...
Bom, daar rolt Jan op zijn rug... Zijn klompen
in de lucht.
Woef! Woef... Woef! Woef!
Hij schrikt heel erg. „Stoute Fik, ik viel bijna in
de sloot. Ik schrik... Jouw schuld!”

Maar ik zeg: „Dan moet je maar op je buik gaan liggen en eens drinken, Jan. Dat is goed voor de schrik, zie je...”

Jan bromt: „Bahl dat vuile slootwater? Bahl...
Je bent een domme Fik.”

5. Schuit je varen

Jan zei: „Ik ga schuit je varen.“

Maar ik dacht: „Wat heb je dáaraan? Ik ga beentjes zoeken; en velletjes van de worst; en zwoerdjes van het spek, en nog veel meer lekkere dingen.“

Och... ik vond niets, helemaal niets. Ik dacht: „Arme Fik!“

O weel Wat is dat? Wat zit daar in het gras?

O, kijk, kijk!... Daar zit een beest, een groen beest, met grote ogen. Hij kijkt me brutaal aan.

Hoep!... Hij neemt een sprong, vlak langs mij heen... Hoep!...

Ik schrik verschrikkelijk, en ik hol weg, en ik word zo boos, zó boos... Ik blafl...

Dat lelijke beest springt, en ik spring ook. Woef! Woef! Ik laat al mijn tanden zien... En ik zeg: „Wil je vechten? Kom dan maar op, als je durft!“

Maar ik ben toch wel een beetje bang voor dat lelijke beest... Brrr! Hij springt weg, naar de sloot.

Ik hem na... Woef!
Woef! Kom eens
hier, als je durft!
Woef! Woef!

Kijk, Jan, mijn baas,
is aan het schuitje-
varen, met zijn klomp. Die klomp is net een
scheepje. Het drijft op het water. En Jan stuurt
het met de stok vooruit. 't Gaat heel mooi... Zou
Jan óók niet bang zijn voor dat lelijke, groene
beest, met de grote ogen?

O, kijk eens, dat beest zit vlak achter Jan z'n been,
achter Jan z'n kous.

Woef! Woef!... Als je mijn baas bijt, pas op,
hoor... Woef! Woef!

Hoep la gaat het weer... Hoep la!

Dat lelijke beest springt zómaar tussen Jan z'n
benen door... Hij springt zómaar in de sloot...

Hij springt zómaar boven op Jan z'n schip...

Jan schrikt. Hij schrikt verschrikkelijk en hij roept:
„Lelijke kikker, kijk nou, kijk nou.”

Ik ga gauw naast Jan staan. Nou durf ik wel. En

ik zeg: „Jan, scheld dat lelijke beest maar goed uit, Jan!”...

Maar Jan kijkt heel boos, en heel bang, en gaat vlug op zijn buik liggen.

Waarom?

O, ik zie het al. Zijn schip is weggevaaren. Hélemaal weggevaaren. Hij kan er niet meer bijkomen met zijn stok. Dat heeft die kikker gedaan.

Ploep! doet dat beest. Het duikt weg, diep in het water... Gelukkig maar!

Maar het schip vaart nog verder weg. O, nu heeft Jan maar één klomp. Nu moet hij op één been naar huis lopen.

Wat zal moes boos zijn!... Jan kijkt erg verdrietig.

„Woef! Woef!” zeg ik... „Jan, spring dan ook in de sloot, en pak je schip.”

Durf je niet?... Ik wel!

Plons! Plons! Plons!... Daar ga ik al. Ik zal je wel helpen, hoor!... Plons!

Ik zwem naar de overkant. Ik pak de klomp met mijn tanden vast. O, als nu dat lelijke beest mij maar niet bij mijn poten pakt!... O, ik word er angstig van...

Ik zwem gauw terug, en klim gauw op de wal... Nee, hoor, die lelijke kikker heeft me niet gepakt... Gelukkig maar!

Wij gaan samen naar huis.

Jan en ik.

Ik heb natte haren.

Jan heeft één natte klomp.

Wij zijn heel goede vrienden.

Ja, durf mijn baas eens kwaad te doen!...

Je durft niet.

En als er kikkers komen, boze kikkers,... dan
zàl ik ze... dan zàl ik ze...

Jij bent ook niet bang, hè Jan?

Ik ook niet, hoor.

Wij zijn *helden*, hè Jan?

6. Twee ben gels

Er is iets héél ergs gebeurd.
Zal ik het eens vertellen?
Ja, — iets héél ergs, hoor!

Wij speelden sámen, Jan en ik.
Jan wou mij pakken bij mijn
staart.

Ik wou hem bijten in zijn broek.
't Was boven aan de trap.
En bij die trap stond een emmer.
Een emmer vol water. Moes was
aan het glazen wassen...

Jan pakte, en ik pakte. We liepen
in een kring, héél hard.

O wee... Jan bonstde tegen de
emmer aan. De emmer viel om,

en rolde van de trap. En 't water plaste ook van de trap.

Bom-re-bom! ging het. Bom-re-bom!

Klets! Klets! ging het. Klets! Klets!

Wij schrokken! O, wij schrokken zo.

Jan keek heel bang naar beneden.

En ik keek óók heel bang naar beneden.

En toen...?

Toen kwam moes... O, o, tóén kwam moes...

„Bengels,” zei ze... „on deugende bengels. Mijn hele huis is nat. En Jan is nat! En Fik is nat! Alles is nat.”

„Domme bengels, gauw naar de keuken... Jij op die stoel, Jan. En er niet af, hoor!... Jij in de turf mand, Fik. En er niet uit, hoor!”

Ja, ja!... Daar zitten we nu. Arme bengels, die we zijn.

Jan zit met blote benen aan de tafel. Zijn kousen waren kletsnat.

Ik zit op de turven, en ik ril van kou.

Ja, ja!... Daar zitten we nu. Twee arme bengels.

Ik kijk over het randje van de mand naar Jan.

Jan kijkt over het kantje van de tafel naar mij.

Jan zegt niets. Hij is verdrietig.

Ik zeg óók niets. Ik ben óók verdrietig.

Brrrr! En ik ben zo koud! Weet je, ik zal even uit de mand wippen, en bij het fornuis kruipen. Daar is 't zo lekker warm.

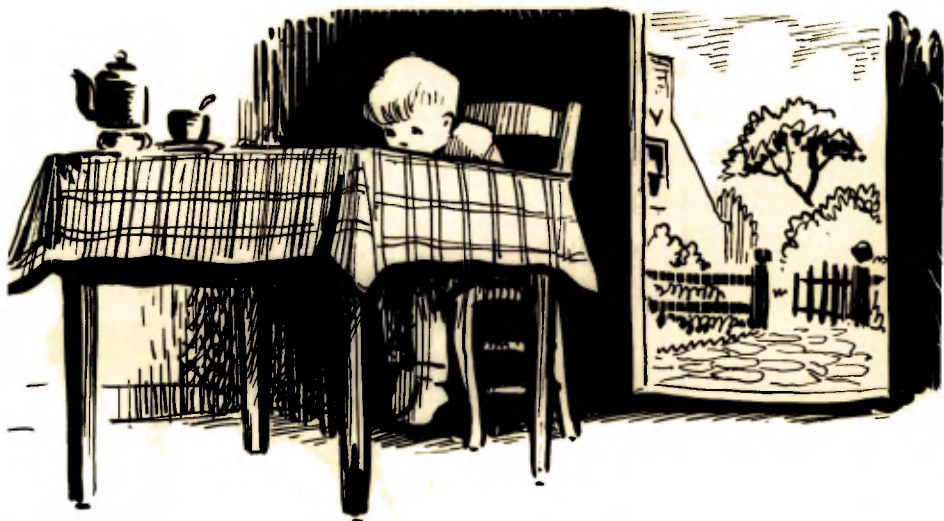
Ik ga al... ik loop heel voor zich tig... Mijn staart tussen mijn poten.

O wee, o weel! Daar komt moes aan. Ik hol te rug. Ik spring in de mand. O, ik zou wel onder de turven willen kruipen.

Maar kijk *nou eens!* Kijk eens, wat er *nou* gebeurt! Jan staat op. Hij vliegt naar moes toe; hij kust haar, — en slaat zijn armen om haar hals... Hij heeft tranen in zijn ogen en hij zegt wat. En dan...? Dan lacht moes weer en ze is *nief* meer boos.

O, dat helpt, dat helpt. Dat zal ik óók doen.

Ik vlieg uit mijn mand. Ik spring tegen moes aan,

zo hoog ik kan. Ik zal haar een lik op haar wang geven, net als Jan deed... Ik zal mijn poten om haar hals slaan, net als Jan deed... Ik zal zeggen: „Woef! Woef!”...

Och, 't hèlpt niet; 't helpt hele maal niet.

Ik maak moes' schort zo vuil met mijn natte poten.

Moes wordt nog veel bozer op mij. Ik krijg een klap. Ze pakt me bij mijn nek en jaagt me de tuin in.

Arme Fik... ben ik.

Ja, ja,... daar zit ik nu, bij de waslijn, heel alleen.

Ik huil, heel zachtjes.
Ik begrijp er niks van.
Jan likte... en toen lachte moes.
Ik likte... en toen werd moes boos.
Nee, ik begrijp er niks van.
Arme Fik... ben ik.

7. Alleen

Ik heb verdriet.

Ik kan mijn baas niet vinden.

O ja, ik weet wel, waar hij is. Maar ik kan niet bij hem komen.

Ik loop maar rond, heel al één.

En niemand roept: „Fik, Fik, waar ben je?”

En niemand zegt: „Fik, Fik, ga je mee?”

Helemaal *alleen* ben ik.

Is dat niet verdrietig?

Zal ik je eens vertellen, waar Jan is? Ik weet het wel, ik ruik het wel, ik hoor het wel.

Hij is boven, op de slaapkamer.

Maar *hij* mag er niet uit.

En *ik* mag er niet in.

Waarom niet?

Ik weet het niet!

Als ik blaf: „Woef! Woef!”, als ik roep: „Jan, Jan, kom toch! Kom er toch uit!” ... dan jaagt moes me weg, de tuin in. Ze zegt: „Koest, Fik! ... Still”

Als ik stilletjes naar boven wil gaan, krijg ik een klap... „Vort, Fik! Weg!” Ik begrijp er niks van...

Vanmiddag ben ik uit wandelen geweest.
Helemaal al één. Niet prettig, hè!
Toen kwam ik bij de winkel, waar 't zo lekker ruikt, naar vlees, en naar spek, en naar worst...
O wee, daar stond de boosaard met zijn schort, en zijn mes, en zijn harde schoenen. Ik wou al schrikken; maar toen gebeurde er iets vreemds.
...Hoor maar!
Die man zag mij. Hij zei: „O, dat is het hondje van Jan: van de arme Jan...”
En toen gooi de hij zó maar een lekker kluijje voor mij op straat.
Ik pakte het met al mijn tanden. Hè, wat was dat lekker. Ik holde ermee weg. Achter een dikke lantaarnpaal heb ik het fijn op geknabbeld.
Zo lekker was 't, zo lekker!

Toen ben ik gauw naar huis gegaan. Ik moest het aan Jan vertellen...

Ik sloop naar boven, heel zachtjes. Ik kwam bij de kamer... Die was dicht.

Maar, — weet je, — ik begon heel hard te krabbelen met mijn poten tegen de deur, en ik riep: „Woef! Woef!... Jan, doe open! doe open!... Jan, ga mee, ga meel... Jan, dan krijg

je ook kluifjes van de boze slager... Jan, ga mee,
ze zijn zo lekker; en die boosaard is niet boos
meer!... Jan, doe dan open, Jan!... Woef! Woef!"

Och!... Jan kwam niet.

Weet je, wie er wèl kwam?... Va.

Va gaf me een klap. Hij joeg me de trap
af, en zei: „Lelijke hond, moet je zo'n
leven maken bij die arme Jan?"

Vreemd, hè?

De slager zei: „Arme Jan!"

En va zei ook al:

„Ar me Jan!"

Nee, ik begrijp er
niks van.

Ik kruip in mijn mand.

Ik heb verdriet.

En nou krijgt Jan ook
geen lekker kluifje...

8. Zo stil in huis

Ik wéét het all Ik wéét het all...

Zal ik het zeggen?... Ja?...

Jan is ziek, héél erg ziek.

Hij ligt in bed, heel stil, heel bleek. Ik heb het gezien. Ik heb door een reetje van de deur gegluurd.

Er was een vreemde mijnheer in de kamer. Hij zat bij Jan zijn bed, en hij had een gouden bril op zijn neus.

Hij pakte Jan bij zijn hand, heel lang; en hij zei tegen moes en tegen va: „Jan is ziek, heel erg ziek.”

Zie je wel, nou wéét ik het al; nou wéét ik het al.

Maar ik vind ziek-zijn niet erg.

Ik ben ook wel eens ziek.

Ik heb ook wel eens pijn in mijn buik. Dan ga ik gauw een beetje gras eten in de tuin. En dan gaat de pijn over.

Ik wil wel roepen: „Jan, Jan, kom eruit. Ga gauw een beetje gras eten in de tuin, dan gaat het ziek-zijn over. Vast, hoor!”

Ik wil wel roepen, maar ik durf niet...

Dan krijg ik wéér een klap.

Weet je — ik zal het Jan wel eens in zijn oor fluisteren... Als moes weg is, en de deur openstaat.

Maar moes gaat niet weg.

Ze zit altijd maar bij Jan.

En tegen mij zegt ze niets... Arme Fik!

Ik loop maar rond, heel alléén. Ja, moes vergeet soms mijn bakje vol te doen met brood en melk... Arme Fik!

Ik lig in mijn mand, en ik huil heel zachtjes. Ik huil van verdriet.

„Jan... Jan... Kom dan toch! Kom toch uit je bed!... Laten we samen worst gaan halen... Of laten we schuitje varen, en tegen de kikkers vechten... Jan, Jan, kom dan toch!”

Ik huil heel zachtjes.

Jan kan het niet horen.

Arme Jan!

Arme Fik!

9. On der de kast

Hoor eens, ik heb wat ge zien!

Iets vreemds.

O, ik ben zo'n domme hond. Ik *begrijp* het niet.

Begrijpen jul lie het wèl?

Luister maar eens.

Ik was stil le tjes naar boven ge gaan. De deur stond op een kier tje. Ik duwde haar open.

Ah! ... daar lag Jan, zo stil, zo bleek.

Hij zag me niet; zijn ogen waren dicht.

Ik wou op het bed springen, en hem wakker maken, en tegen hem zeggen: „Jan, kom er toch uit, Jan!... Waarom laat je me zo alleen?”

Moes was even naar beneden ge gaan.

Ik stond al op het matje vóór het bed, met mijn twee voorpoten al in de hoogte... Eén sprongetje, en dan zat ik boven op Jan z'n buik.

Maar o wee... toen kwam moes terug.

Ik schrok, en ik kroop gauw on der de kast.

Moes zag mij niet...

En toen... toen heb ik wat ge zien.

Ik zal het vertellen.

Begrijpen jullie het? ... Ik niet.

Luister!

Moes keek heel verdrietig.

Ze zei heel zacht: „Jan, lieve Jan!”

Jan deed even zijn ogen open, maar hij zei niets.

Moes ging op een stoel zitten. O, ze keek nog veel verdrietiger... Ja, ik zag, dat er tranen uit haar ogen gleden, langs haar wangen, en op haar schort vielen.

Maar toen... tóén deed ze iets vreemds. Ze vouwde haar handen samen; ze deed haar ogen dicht; ze boog haar hoofd een beetje... Sliep ze toen? ...

Nee, ze sliep niet.

Ik zag, dat ze wat zei met haar lippen; maar ik

kon niets verstaan. Soms tilde ze haar handen een beetje op...

Maar weet je, wat het vreemde was... Het verdriet ging heel langzaam wèg van moes' gezicht, heel langzaam. Ja, en toen ze haar ogen weer opendeed, keek ze haast een beetje blij...

Nee, daar begrijp ik niets van.

Zou dat nu helpen?

Als je verdriet hebt, en je doet je ogen dicht, en
je handen samen, en je zègt heel zachtjes wat,
— gaat het dan over?

O, ik ben zo'n domme hond, ik begrijp dat
niet.

Jul lie wèl?

Ja, en hoor eens!

Moes zag mij onder de kast zitten. Ik beefde al.
Wat zou ze boos zijn!...

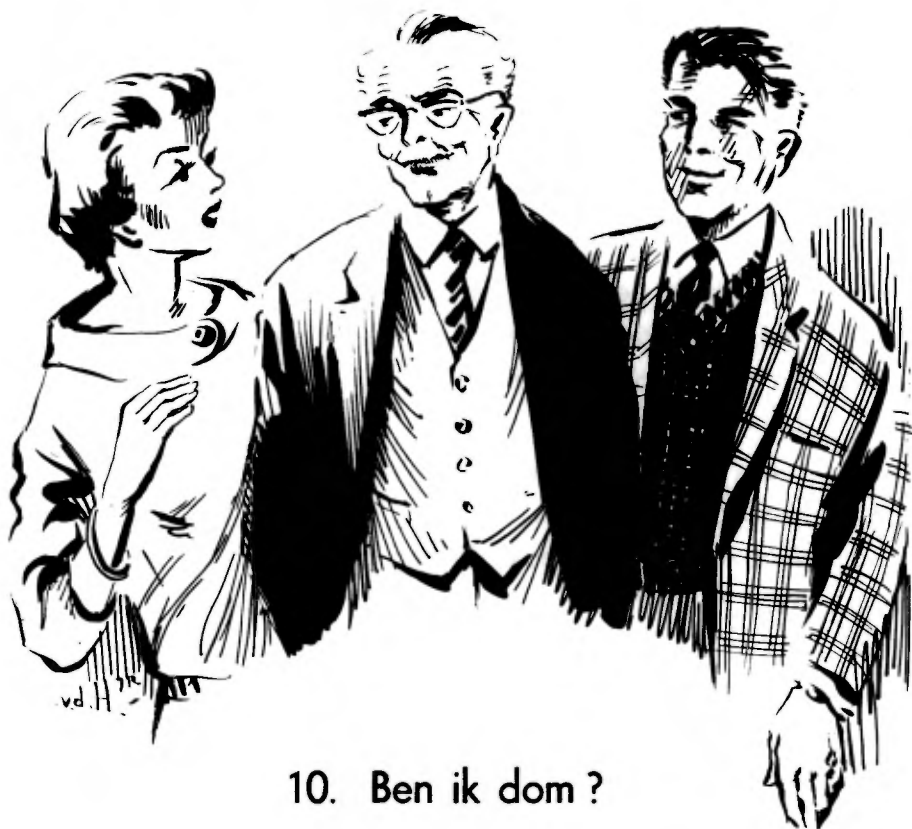
Maar nee, hoor! Ze was helemaal niet èrg boos.
Ze pakte me op, zette me buiten de deur, en ze
zei heel vriendelijk: „Nee, Fik, jij mag hier niet
zijn. Je baasje is zo ziek. Ga maar gauw naar
beneden!”

Ja, en ik kreeg niet eens een klap, en niet eens
een grom.

Zou dat óók al gekomen zijn van die handen
samen en die ogen dicht?

O, ik, domme Fik, ik begrijp het niet.

Jul lie wèl?

10. Ben ik dom ?

Een poosje later.

Ik lag in mijn mand. Ik gromde en bromde...

Weet je waaròm?

Omdat die vreemde mijnheer, — je weet wel, — die met de gouden bril op zijn neus, wéér naar boven was gegaan, naar Jan.

Die vreemde mijnheer kwam elke dag. Zou hij

Jan zo ziek maken? Ik denk het wel. Hij pakt Jan
altijd zo bij zijn hand.

Ik was boos op hem.

Ik lag in mijn mand. Ik gromde en bromde.

Maar hoor eens! Wat is dat?

Die vreemde mijnheer komt weer naar beneden.

En moes ook. En va ook.

Ja, en moes *lacht*. Dat is vreemd. Ik dacht, dat
moes niet meer lachen kon!... Hoor eens, zo
vrolijk!

Zou moes niet boos zijn op die vreemde mijn-
heer met zijn gouden bril?

Hoor, hij rijdt weg, in een auto.

Gelukkig maar!

„Fik, Fik!“ roept moes.

„Fik, Fik!“ roept va.

Wat is dat nou? Ik høl naar ze toe.

„Fik, Fik! Nóu wordt het baasje weer beter. Nóu

mag je wel even naar hem toe. Even maar, en heel zàcht, hoor! Hij is nog zo zwak..."

O, hóór je dat? Hóór je dat? Ik mag naar Jan toe.

Ik vlieg de trap op, ik duw de deur open, ik spring op het bed...

Jan zit tegen het kussen aan.

Ik spring boven op hem. Ik geef hem een lik op zijn neus, en ik zeg: „Woef! Woef!... Jan, kom eruit!... Jan, kom gauw een beet je gras eten in de tuin... Dan is de pijn in je buik zó over..." Ik spring, en ik dans, en ik draai met mijn staart...

O weel... Jan valt om. Hij is nog zo zwak. O weel Va is mij nagekomen; — hij pàkt mij dadelijk bij mijn nek, en duwt me de deur uit. Hij zegt: „Domme Fik, jij bent een rare dokter! Domme Fik, dwaaze druktemaker, vooruit, naar beneden. Jij zou Jan weer ziek maken... Vort, hoor!"

Ik ga weg, mijn staart tussen mijn poten.

Ik kruip in mijn mand.

Ik ben een beet je boos.

„Jan wordt beter," zegt moes. En Jan blijft toch in bed. En ze zeggen, dat ik dom ben.

Maar dat is niet wáár.
Nee, hoor... Va is dom.
En moes is dom.
En Jan is he le maal dom.

11. Pas maar op, hoor!

Woef! Woef!... Uit de weg! Uit de weg!...

Daar komen we weer aan, Jan en ik.

Zie je ons wel?

Uit de weg! Uit de weg!... Woef! Woef!

Ja, ja! Jan is weer beter, hélemaal beter. En nu ben ik niet meer alléén... En nu is moes weer vrolijk, en va, en wij allemaal...

En die vreemde mijnheer met de gouden bril op zijn neus kòmt niet meer... Gelukkig maar! Nu gaan we wandelen, Jan en ik.

Jan heeft een dikke jas aan. En een dikke das om. En een dikke muts op... „Dat móet, als je ziek bent geweest.”

Va zei: „Fik, goed op de baas passen, hoor!”

„Woef! Woef!” zei ik. „Ja! Ja!”

Ja, ja, ik zal goed op mijn baas passen.

En als de boze katten komen, dan zàl ik zel...
dan zàl ik zel...

En als de boze kikkers komen, dan zàl ik zel...
dan zàl ik ze...

Ja, ik ben nou helemaal niet bang meer, hoor!

Misschien gaan we wel naar de goede man met zijn schort, en zijn mes... En misschien krijgen wij wel kluifjes...

Ja, ja... jullie lacht me uit. Ik zie het wel. Jullie zegt, dat ik een domme hond ben.

Pas maar op, hoor, want als ik bóós word... als ik zo verschrikkelijk boos word... dan zàl ik jèl... dan zàl ik jèl... Woef! Woef!

Ja, ja... jullie lacht maar en jullie zegt, dat ik

zo raar vertellen kan, hè?
Maar je hebt toch goed geluisterd, hè?
Pas maar op, hoor!
En als je mijn góede, bèste baas kwaad doet...
O, o, dan zàl ik je...
Ja, kom eens hier als je durfft!
Je dūrft niet!
Woef! Woef!... Woe-oe-óéff!

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij uitgever dezes:

Jaap Holm en z'n vrienden	28e druk
Ouwe Bram	24e druk
Willem Wijcherts	20e druk
Zo'n vreemde jongen	12e druk
Peerke en z'n kameraden	21e druk
Gerdientje	20e druk
Om twee schitteroogjes	12e druk
Wout de scheepsjongen	10e druk
Van een klein meisje en een grote klok	17e druk
Er op of er onder	11e druk
Het gat in de heg	15e druk
Een held	10e druk
Ergens in de wijde wereld	10e druk
Hans in 't bos	10e druk
Niek van de bovenmeester 1	40e druk
Niek van de bovenmeester 2	36e druk
Van Hollandse jongens in de Franse tijd	19e druk
De rode vlek	13e druk
Rozemarijntje	25e druk
Rozemarijntje naar school	24e druk
Rozemarijntje en Rooie Pier	17e druk
Rozemarijntje en de oude juffrouw	12e druk
Rozemarijntje en de zwarte jongen	14e druk
Rozemarijntje Omnibus	3e druk
Sinterklaas	3e druk
Het karretje	6e druk
Jantje van de Scholtenhoeve	11e druk
Thijs en Thor	9e druk
Gedroogde appeltjes	5e druk
Van de Hulst-prenten	

VOOR ONZE KLEINEN

Fik	23e druk
Van Bob en Bep en Brammetje	22e druk
Allemaal katjes	19e druk
Van de boze koster	22e druk
Het huisje in de sneeuw	22e druk
Van drie domme zusjes	17e druk
Bruun de Beer	21e druk
Zo'n griezelig beest	13e druk
Het wegje in het koren	20e druk
Grote Bertus en kleine Bertus	14e druk
De wilde jagers	16e druk
Anneke en de sik	16e druk
Het plekje dat niemand wist	16e druk
Karelkje	15e druk
Het kerstfeest van twee domme kindertjes	14e druk
Het zwarte poesje	14e druk
Het klompje dat op 't water dreef	12e druk
Annelies	11e druk
Voetstapjes in de sneeuw	11e druk
De bengels in het bos	9e druk
Kleine zwerver	9e druk

VOOR OUDEREN

Stille dingen	5e druk
Om het kind	3e druk
Zeven kerstvertellingen	4e druk
Het vertellen	6e druk